

[Lysholt Hansen.]

ling, vi har været igennem i Danmark fra 1950 og op igennem 1960'erne, hvor vi har måttet stilles om til et industrisamfund, kunne være sket så voldsomt, som den har fundet sted, uden at vi havde optaget udenlandske lån? Jeg sagde i går, at det var en fornuftig disposition, og at det fortsat ville være en fornuftig disposition at låne i udlandet, vel at mærke hvis man brugte pengene til produktiv investering, til at tjene med, så man hurtigt kan afdrage sine lån. Den opfattelse forstod jeg at fru Grethe Philip delte, og jeg tror, det er rigtigt, at vi fortsat følger den linje. Jeg har da også kendt en professor, der havde den opfattelse og gav meget stærkt udtryk for, hvordan det ville være gået, hvis vi ikke havde været i stand til at låne i udlandet under denne omstilling. Denne professor hed Nyboe Andersen, men dengang var han heller ikke hæmmet af at have regeringens snærende bånd både omkring armene og måske også om hovedet.

Jeg tror, det er en fornuftig politik, der her er lagt op fra vor side. Nu skal man ikke komme bagefter og sige, at jeg i dag ikke har stillet forslag, der viser vilje til forhandling, men vore forslag må naturligvis indgå på linje med regeringens. Det er jo ikke givet, at alle i regeringen ved, hvor de vises sten er. Det er heller ikke givet, vi ved det, men ved fælles hjælp kan der måske nås fornuftige resultater. Det betyder imidlertid gensidig forståelse af synspunkter, gensidig hensyntagen og en linje, der ikke rammer asocialt, som der for nogle af forslagene vedkommende fra regeringens side er lagt op til. Jeg siger åbent: der er gode ting også i disse forslag, men lad os gå ind i en fordomsfri forhandling; så bliver det første gang under denne regering, vi oplever det.

Ivar Nørgaard: Det vil være synd at sige, at finansministeren har forstået ret meget af det socialdemokratiske forslag om en fondsdannelse. Skulle man tyde finansministerens ord, måtte man komme til det resultat, at han ikke har forstået spor af det. Det er så meget desto mere beklageligt, som jeg i går brugte en hel del af min taletid til at forklare, hvad vore tanker gik ud på.

Finansministeren var til stede i salen — i hvert fald fysisk — men hans udlægning af min tale kunne tyde på, at den megen snak om kreditforeninger og obligationer måske har ført finansministerens tanker andre veje hen, således at finansministeren glemte, at han stadig er finansminister. Det er faktisk for groft, at finansministeren kan spørge her, om vi mener, at der ikke skal foregå en forudgående opsparing, om vi har den opfattelse, at fonden skal være ligesom ungdommens uddannelsesfond. Ja men hr. finansminister, jeg stod jo og fortalte, at der skulle skabes store fonds ved indbetaling fra landets befolkning. Finansministerens egen kollega økonomiministeren havde da også forstået betydelig mere af, hvad det drejede sig om, idet økonomiministeren argumenterede mod vore forslag ud fra det stik modsatte synspunkt af det, finansministeren lagde frem. Hvad sagde økonomiministeren? Han sagde: nej, vi kan ikke acceptere de socialdemokratiske synspunkter, for vi ønsker ikke at opbygge kæmpefonds med det formål at dominere det danske kapitalmarked. Det er jo noget ganske andet, end at man skal flytte nogle penge over fra én konto til en anden og kalde den en uddannelsesfond eller sådan noget, og økonomiministeren har ganske rigtigt forstået, hvad vort forslag går ud på.

Vi ønsker faktisk at få en modvægt mod den dominans, som privat kapitalkoncentration har i dette samfund. Og hvis der skal være nogen idé i at sikre en større opsparing, der kan finansiere de nødvendige investeringer, så vil vi ikke acceptere, at det skal ske ved hjælp af en øget formueulighed. Det er det, der vil blive resultatet, hvis man følger de konservative ideer om præmiering af privat opsparing. Så vil formueuligheden i dette land blive endnu større. Vores tanker går i retning af, at man skal — som jeg sagde det i går — begynde at opbygge en fond og lade den fortløbende opsamle kapital, således at samfundet og lønmodtagerne efterhånden kommer til at eje en stigende del af nationalformuen og rigtignok, som økonomiministeren sagde det, kommer til at dominere det danske kapitalmarked. Det ser vi gerne, men ligesom det vil tage nogen tid, inden den svenske ATP-ordning virkelig kommer til at do-